

Бодљикаво штрпце

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 3.— ДИНАРА

Претплату прима «Преса» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 60.— дин.
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 1 АПРИЛ 1944

БРОЈ 123 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

КАД РОБИЈАШИ НУДЕ СЛОБОДУ

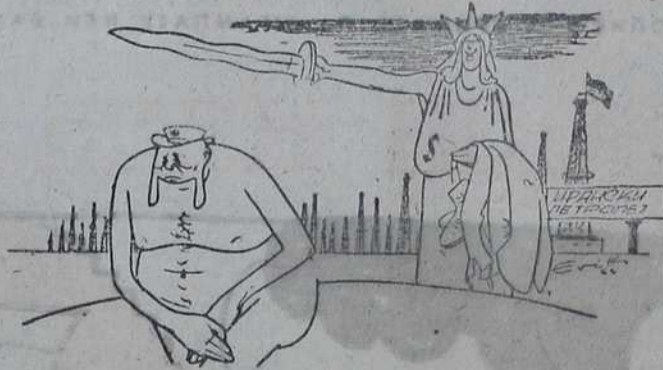
Говори-шума: — Овде слободно Југославија.

ОРТАЦИМА БАШ НЕ ЛАКНУ — КОД КАСИНА НИ ДА МАКНУ

За Енглезе свуда новине и муке
Код Касина нове доживеће бруке
Покупили војску с' конопца и конца
Не могу да мрдну из планинског лонца
У једноме селу реп се њима смрзео
Јевтину победу они хтели брзо
По целома свету раширили гласе
Лупали у бубње и у таламбаце
Веровали да је прошла ратна боља
Кад поткупише маторог Бадоља
Већ седам месеци прохуја од тада
Ал' одавно замре та варљива нада
И они су срећни, кад уз жртве сиупе
Узму у Касину две дрвене шупе
А радост потстрекне њину бујну машту
Кад су заузели једну малу башту
Место Италије и Европе целе
Они борб уводе због једне парцеле
По године траје офанзива њина
Против две бандере и села Касина
И они се хвале, а људи се смију
Да ће отпочети неку инвазију
Узалуд реклама и толика хвала
Кад је све превара ил' неслана шала

ПРОТЕРИВАЊЕ ИЗ РАЈА

— У зноју лица свог мораш за-радити свој петролеј!

Зато сад народе слабачке и мале
Сад од срца желе да сасвим обале
Зато свуда лажи, претње и обмане
И уцене лете на све четир стране
Нови ред уводе на овоме свету
Да народи мали плате ратну штету
Од увек превара — средство је Енглеза
Јер они су ђаци грдних кикереза
И чинутски морал код њих је на цени
Зато су њихови дарови папсени
И ко им верује — јевтина му кожа
Гине од отрова — ил' мучки од ножа
И Стаљин је с њима направко посо
Па је целу своју готовину просо
Па широм истога сада гута ватру
Борбе без одмора хоће да га сатру
И он јасно види да све нема циља
Од такве рефене он се ратосиља
Ал' сада је касно, изгубо је гадно
Цела ортачина свршиће се јадно.

Радно је многе пропеске лажи
Лондон пропагандом све новине блажи
Рузвелт без рекламе не може да живи
А Стаљин се само још превари диви
Тако добро друштво не може да крене
Док не падну лажи и бофл опсене

Черчил и ортаци од муке се ждору
Па коју на шиљак због Индије беру
Јер ветрови страшни већ из Бурме бију
Чандра Бозе куца тамо на капију
А Черчил већ незна како да изврда
У Индији за њих' посла сасвим тврда
Народи се буне, Јарам се отреса
Сити и пресити од пљачке и беса
Енглези им крају баш на памук пију
Зато се Хиндуси ко лавови бију.

ПРЕГЛЕД СТРАНЕ ШТАМПЕ

ЦРВЕНИ СИГНАЛИ У ЕНГЛЕСКОЈ

Према писању енглеског недељног часописа «Уикил Ревју» у Енглеској у се појавили црвени сигнали, које су им њихови црвени савезници припалили да се могу оријентисати.

Нема сумње да је то ипак центалитет и да је то само прелазно доба. Болшевизам ће накнадно доћи.

«Уикил Ревју» међутим таши енглеску јавност да се у Британији

КАД БИ ИСТИНА ИЗИШЛА НА СРЕДУ

Енглески лист «Сатердај Ивнинг Пост» стиди се да изнесе истину о енглеско-америчким односима, па каже да сада није zgodно да се изнесе на јавност сав прљав веш и лабави односи међу савезницима, пошто би пукла брука и много засмрдила.

Стидљивост је обично девојачка врлина, а откуд сада код Енглеза, то је велика загонетка. Сам вко ситуација није много густа.

ДОТЕРАЛИ ЦАРА ДО ДУВАРА

Калкута, марта. — Громогласна и дуго очекивана енглеска офанзива на Бурму толико је «напре-

Еџипалли

Лондон сада гута автру
Хоће Немци да га сатру
Тамо посла бош!
Умукнула се дреклана
Над Лондоном стално тама
Биће „три за грош“!

Живи били па видељ
Инвазија — априлјали
То сад види свак
Јер и њихов Монгтомери
Сваки педаљ двапут мерв
Иде као рак!

Главни уредник: Теодор Докић.
Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д.

Телефон редакције: 25-681.
Штампа «ЛУЧА», Београд, Краљица Наталије бр. 100.

довала» да су Јапанци дошли до границе Индије. Пошто Индуси неће да се боре за «слободу Индије», сада се очекује да се нађе неко ко ће да брани Индију, а црнаца има све мање.

ОТИШАО НА ХАЦИЛУК

Москва, 1 априла. — Стаљин је отишао у Јерусалим на хаџилук. У круговима Коинтерне ес тврди

да ће се он вероватно закаљуђерити и убудуће звати Хаџи-Јаша.

ОСВАЈАЊЕ РИМА

Лондон, 1 априла. — Енглези и Американци су без по муке заузели Рим и сада напредују као Меркур.

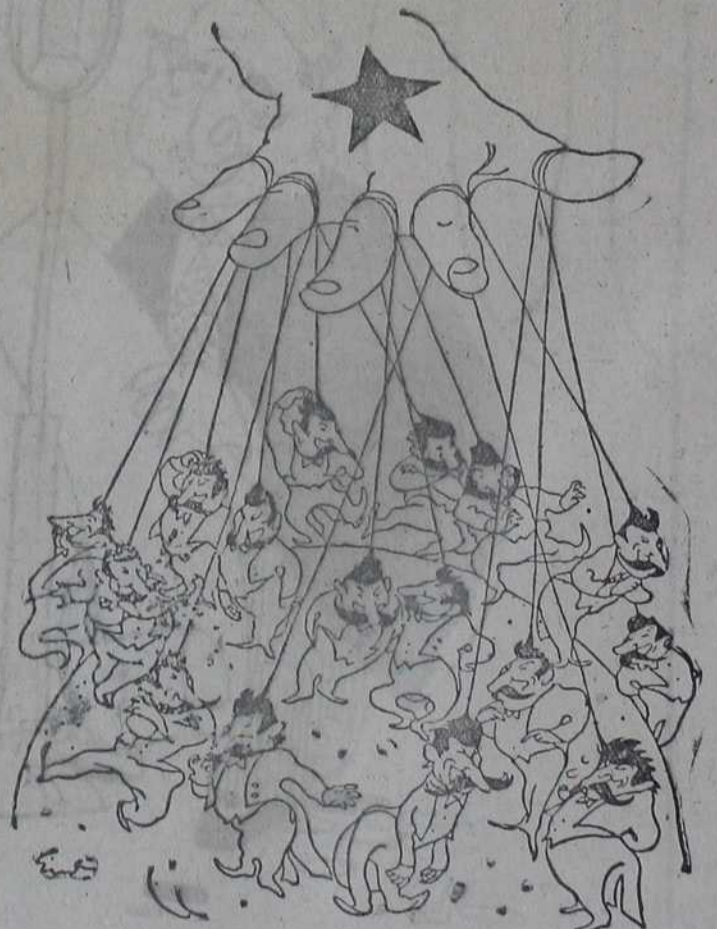
На челу њихових трупа ушо је у Рим Вишински на белом коњу, док је Черчил нишао пешке.

ИЛУСТРОВАНА ЛИРА

— Где ми шећер сијемо,
Ту отров израсти;
Где ми пјеват мнијемо
Ту ће наши дасти.

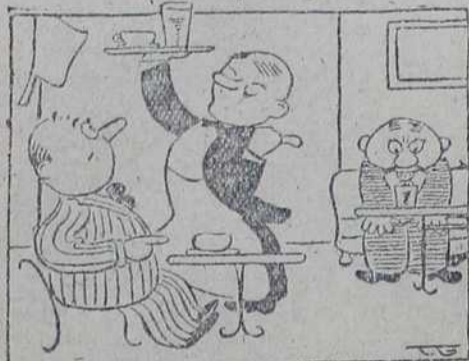
Б. Јекшић

Совјети ће у будуће имати по 16 дипломата на светској позорници (Die Weltwoche, Zürich)

НАШИ ЛУДИ И НАШИ КРАСЈЕВИ

САВРЕМЕНА УЧТИВОСТ

— Келнер, ова кафа је хладна као лед.
— Онда је замислите са господином, коме је његово пиво вруће као кафа.

Бодликава козерица

Хвала ти Боже што се оламети овај народ. Сви се слажу ко рођена браћа, нема злобе и пакости па се није никад десило да неко опљачка свога комшију или да му је наместо карабицу. Чине људи један другом, помажу се узајамно и сваки се труди да учини своју дужност. Нема зеленашке трговине и спекулатије и свако ти ради само из савести. Није му до зарале већ да помогне своје ближњем. Више воле људи да изгубе него да огреше душу. А већ да се неко о-богати пљачком или, некај боже, уценом — то се не може ни замислити.

А и клима нам лепа! Топло, сунце греје па нико и не мисли на ложење. Људи се у чуду крсте да се месец март назива баба март и да се баш за овај месец говори како је нестао и променљив. Код нас нема тога. Март је месец цвећа и сунца, пријатности и топлине. Нигде блата, а о

снегу се зна само из неких старих бајки за децу. Клима, људи, природа — све је то благо и питома. Деца поштују и слушају своје родитеље и свако ради по савести. Поштују се традиције и свако гледа да буде од користи своје народу, макар пир томе жртвовао своје интересе.

Жене гледају само кућу и децу, не оговарају, не свађају се са мужевима, не играју карте и не пуше. Верне су и предане своје послу, не шминкају се и не претварају. Нека Бог прости, али као да не воде порекло од вероломне и радознале Еве. Народни праваци и великаши, који су служећи народу зарадили палате и имања, ступили су у први ред жртвујући себе и своја имања. Они се труде да народ сачувају од неволе а њима како Бог да. Међу њима влада слога и једнодушност, забравили су на старе зајевнице и партиске рачуне и сада се сложено труде да саграде темеље једне боље и срећније народне будућности.

У целој овој идији и бла гостању једини је мајер то што се овакво стање може видети само једанпут годишње и то 1 априла. Зато браћо Срби искористите ову прилику, радујте се и веселите. Подваљујте један другом, наравно у шали, и кликните у глас: Априли...!

Сада нам се у овом месецу пружа прилика да се пошалимо данас и да се људски и савесно спремимо за Врбицу јер и ту треба учинити своју дужност: некога удесити и опремити. Јер зашто би иначе постојала Врбица и звонце!.

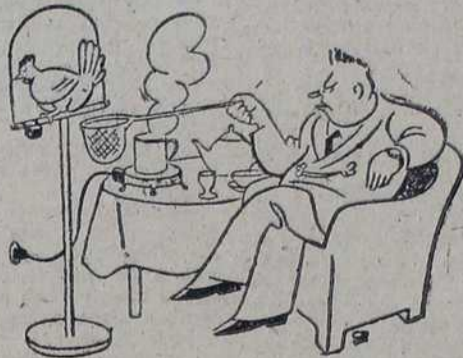
Писмо малој Јовице

Водио ме татица Југос код тетка дале Оне исте сто јој је купио зимус Бунду.

Вели еко када си луд и када смо полазили она вице аплили А тата се ондак влатијо Па је пољубио а мене истелали на сокак диглам клиеле ал Ја знам о чему се лади па ду сад да навелим на тату и да га пумпам јелбо ако ка зем сојки има дусу да му поједе А и тетка дала мола да се није кад оце дузива има и Да плати.

сад ја би вам јос несто плицо па несмем јелбо сад плацају цек Они сто много знају и много говоле ал

Јолет не могу да цутим па молам дисплицам зонога Цику сто има много пале па Га сви фацели у маказе а госпојца нага Наплавила велику окел палтију и наместила мину а кад се Игље свлсила овај бата Узо све але и Јос му цика золан остао дузан тлијес и ладе ал ако оце они дуз-му пале на силу а Нису питали које Тај дасе и дали Гута а сад се цесу дији не свлби. Зускл се сплемамо и Тата је доо његов флак да се за мене наплави ибелциг за влубицу али је сад запело за цугел Па цемо да поквалимо једну филангу а од једног маминог сесила оце да ми се сију еспадице и то це све да будне готово за влбицу вас јовица

— Ајде, како снеси ми мој доручак! Ваљда не мислиш да сам те мењао за папагаја зато, да ми се шеташи по соби.

Равајло постао директор

е бога вољени што ме сабајле Израдише и удесише Што не кажу љуци не насамарише и то кој мој први комшија тоза двокат што је Пролетос купио и мање у наше село. дошо Он синоћ код мен у кућу ја равајло договорјо су-правни одбор да те бирамо за прецедника и Директора наше задруге за кредит јербо си Ти понајвршњи домаћин и што во веле газ да човек Па је право да се-љак буде директор у ову селачку земљу а ја се браним и велим остави мене госи ћоко Није та работа за мен јербо сам ја на спрлику геак и човек без школу ал Он навалијо ко зубна болес и ја Најпослеја пристадох ка Велим па јер је Врло је тако зашто да ми селаци не може Да буднемо директори и Прецедници ко да Ту треба нека велика памет само се дерњаш по Ваздан и над-жриваш а други ринтау и гутао ватру и Тако се злогворимо да доћем Јутрос у београд да примим дужнос и Да веднем како се то ради а моја да Простите домаћинца милунка лепо ми вели немо бре равајло да си шашав и да верујеш у те госпоцке керефеке и Фалцифкати не Зову ови магарца па Гозбу него да Вуче воду а ја се наљутим па дограбим Обрамицу и дрекнем Ко је још слушо женску страну и женску мудрос ми смо заото и Пропали што су код нас женске водиле Прву реч и што су ги сви слушали и почитовали а милунка шт

че у Вајат а ја се Јутрос спремнх Па право у београд кад доћок до Тозу ја сврата назва бога и Одмак у-питах ди је То које звање и која ће бити плаћа а он смијући и Онако шеретски ми каже е бре није то тамо да ли је то за теб јерко лако морамо да Веднебо је То крупан посо и заото ти причекај воће и поручи пиће па Да мало ца-камо ка људи и он Оде а ја чекам до Подне и тада Он доће и сврата виче А-прилици а ја се сетим шта је Па иу кажем добро до-бро госи тозо биће и за тебе закона и суда што се с мен сирмака измотајеш а он се cleје па каже Зар си бре толико луд равајло кој је бре селака звао да буде господин Него плуг у шаке Па на њиву а дирек-тори ће ми да буднемо и тако сам се Јолет уверио да се не треба мешати у Госпоцку работу

ваш равајло

— Шта мислиш које је сретство боље од «Дар-мола»!
— Гашење светлости!

Па ипак зна...

Наш познати критичар и књижевник Јован Скерлић, давао је строге и неумољиве критике песмама «талентованих» младића, тако да је због тога био прилично намрзнут, тим пре што, како су сматрали критиковани песници, он сам није писао песме а може да их критикује. Тако једном при

ликом неки млади, не баш тако талентовани песник, после једне оштре критике његових песама од стране Јована Скерлића, не уздржа се од љутине, већ рече Скерлићу: — «Господине Скерлићу, како можете ви да критикујете песме, кад сами нисте ниједну написали!»

Скерлић се на то само насмеја и рече:

— Драги младићу, ја не умем да снесам ни једно јаје, али ипак сигурно знам које је — мућак!

БОЖИИ СИН

Путовао Максим Радошев преко Чева на Цетиње. Успут сретне једног Чевљанина па ће га упитати:

— Мени, синко, изгледа, да те познајем, но чији ти оно би?

Чевљанин засташе па ће онако, мало гордо:

— Ваљ, стрикане, ја сам мислио да знаш да сам Божји.

Максим заустави коња, скиде капу, па се као бојаги уплашен стаде брзо крстити говорећи гласно:

— Опрости ми Боже и Богородице, ја сам досад знао само за једног сина Божјег, а ево сада наћох и другога — на Чеву. Опрости Боже, мени грешнику!

САВЕСТАН БРАНИЛАЦ

Адвокат: — Оптужен ми је одредио за свог браниоца. У првом реду молим да се испита његово душевно стање.

Не види се

— Данас сам себи изгледам некако глуп!
— Збиља! Ја не видим никакву промену на теби!

Коме је потребнија

— Ти бре Перо имаш у-жасне манире. Даћу ти књигу о лепом понашању.
— Добро, али како ћеш ти без ње.

ГИГИН СЕСТРИЋ

Због једне хумористичке пјесмице, Нушић био осуђен на казну, коју је морао отседети у пожарвачком казненом заводу. Није му било дозвољено ништа ни да пише нити да чита. Ипак Нушић некако дошао до парчета хартије, на коме је написао писмо тадашњем министру правде Гиги Гершићу:

«Драги ујко! Мени је овде врло добро, само једну невољу имам: не дају ми ни књига ни хартије за писање. Молим вас наредите, да ми се да какава књига и ма-

теријал за писање...

Ваш сестрић.

Како је Нушић и предвиђао, писмо дође до управника завода. Досетка је по-могла. Верујући да је Нушић заиста Гершићев сестрић, иако не само да ни-су били у родбинским везама него се нису чак ни познавали, управник је учинио све што је могао за Нушића. Део му прво леп-шу собу, књиге за читање и чак новине, а на столу сав п рчбор за писање и орман за рад. Нушић је у згвору написао леп позо-ришни комад.

Милкина плата и хнез Милош

Године 1859 у двору Кнеза Милоша служила је као саборница нека Милка, која беше млада и лепушката девојка.

Стари Кнез волео је да га Милка послужује, а она је некако најбоље и уме-ла да му угоди.

За ту угодну службу Кнез је желео да је награди, а ли — наравно — онолико колико се њему чинило да треба и да је довољно. Зато зове Берловаца, у-правника свога двора, па, објашњавајући се око себе да

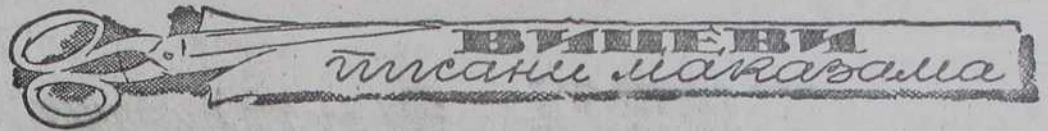
га ко не гледа, и спусти-ши глас да га ко не би чуо, рече му:

— Море, Мијанло, све хоћу да те питам па забора-вљам, колико има Мил-ка плате на месец?

— Три талира, Господа-ру!
— Чујеш, море; то је ме-ло! Подај јој још три цава-цка, нека има по три и по талира на месец!
— Хоћу, Господару! — одговори Берловац смеше-ћи се толико издашности Старог Кнеза...

Пролетеће се буди

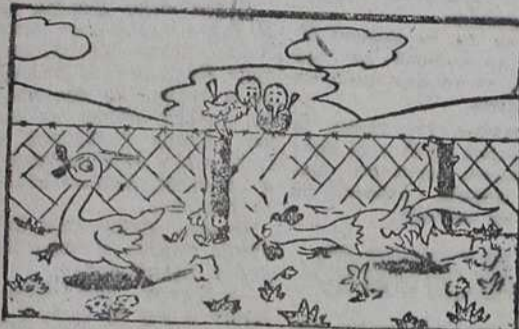

Наша Пума

МАЈЧИН ЈУНАК

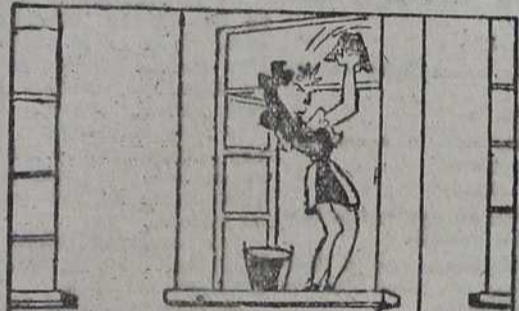
КУЦАЊЕ

— Ништа ти не вреди господине, ја остадох удовица.

— Мислиш ли ти збиља да је он љути!
— И ја мислим то је само пролећни ваздух.

ПРОЛЕЋНИ ВАЗДУХ

— Гледај, Соња, како јекрасно ово цвеће!

Столе је познати београдски дон Жуан коме је једино и главно занимање удварање и флерт. Неко ће од вас помислити да је то неки богат човек коме се може да пландује и ништа не ради, међутим он је шворц као црквени миш и те његове љубавне авантуре су једини извор прихода.

Јер, он се не удвара онако узгред, већ има одређене планове и своју стратегију. Прво упозна објекат, онда проучи све стратешке и тактичке елементе, па тек онда ступа у акцију. Нарочито се био увезбао у једноме фаху. Удовице! И то удовице свих боја и свих фела. Столе је обично говорио:

— Знам њихов шраф! Само га окрени а удовица тек тресне као зрела крушка...

А мора се признати да је умео да изабере све неке пуначке кокице које су имале готовину или бар друге ствари од вредности. И докле би трајала готовина, односно док би био нешто за продају, Столе је био ватрен и непоколебљив али чим би настале паре он би одмах охладнео и нашао ралога да се развије.

— Љубомору је бог измислио да човека спасе од шкорпија, — тумачио је он своје теорије. »Чим видим да су пресушиле паре, а ја почнем да се дусам и љути. Измислим писмо и почнем да пребацујем и за две-три недеље охладним чувством а она остане да шапуће...«

Али и над попом има папа. Крајем зиме Столе баца око на Јању, лепу удовицу са Чубуре и поче развијати свој освајачки план. Али Јања је већ чула за њега и његове испаде и никако није хтела да наиђе на мину. Узалуд је он покушавао са разних страна да се додвори и умилу, лепа Јања је остала неосетљива. Столе је писао чак и стихове, слао цвеће и уздисао када се са њом срет-

не, она је остала хладна и неосетљива. Столе је био очајан.

— Јао људи, убићу се... — жалио се он у друштво својих пријатеља.

— Није те срамота! — грди га Стева инжењер. Да се убијеш због Јање... — Е, мој брајко, а толики налит. Она има само кристала и порцулана за пола милиона, — уздисао је Столе.

Најзад је сазнао да Јања свако јутро иде рано на пијак и он помисли да ће му се ту пружити прилика да јој се приближи. Зато је већ седам сати био на пијаци и шарљао између пиљарских тезги. Најзад дође и Јања. Столе јој приђе и понуди се да јој помогне, а она враголасто одговори:

— Видите да нема ништа од зеленила! Можете мене да понесете...

Ипак, Столе је био задовољан. Свако јутро се виђао са њом, а он је много веровао у своју освајачку вештину па је сматрао да је учинио велики корак унапред.

Једно јутро му Јања рече:

— Не могу да трпим шоње и кукумавке. Мени се свиђају прави мушкарци.

— Имате право — одговори Столе. И ја сам такав. Човек мора да буде мушко. То је праи услов, јер кукавичлук није особина правог човека. Ја не бих могао да отрпим шамар...

Опет прође неколико дана. Једног мартовског јутра, хладног и снежног, Јања дође на пијак са једним лонцем у корпи.

— Хоћу да купим рибаца — рече она Столету, а он пође за њом као сенка. Само један пиљер је тога дана имао купус, па је ред био велики. Столе стаде у ред а лепа Јања га је чекала са стране. Одједном дође један крупан човек који одгурну Столету и хтеде преко реда да узме купус.

— Хеј ви, шта се гурате! — дрекну Столе на њега, онај се чове самбо окрете и залепи му једну шамарчину.

Јадан Столе се занија од ударца док се Јања по-

другљиво селшкала. Зато Столе, видећи да је пропао код Јање, скочи као рис и унесе се у лице оном делији:

— Еј ви — прамуца он. Јесте ли ви то мене озбиљно ударили!

— Најозбиљније, будало — одговори онај. Ако ти је мало, ударићу још једну!

Столе се уплаши па унезверено рече:

— Знате, питам због тога јер не дозвољавам да се са мном тера комедија... Јања се грохотом насмеја а Столе се изгуби у гомили. Отада уопште не иде на Чубуру.

— Како у канцеларији Цицо!
— Увек проклето куцање!
— О, то мора да је досадно!
— И опасно! Зато господи шеф затвара врата...

— Где ли су моји трегери! Већ читав сат их тражим.

НЕЋЕ БУЛДОГА

— Како би било дивно, говорио је муж својој жени, кад бисмо имали једно мало створење, које би се играло по тепиху, уз радосне узвике, немирне покрете. Фина румена уста, велике дрне очи... Ти би га узела на крило, миловала, мазила, забављала се. Нас би то још више зближило.

— Да, да, мили мој, одговори она, тапшући радосно, рукама, и припијајући се уз мужа. Али једну пудлицу, нећу више булдога.

— Ми се понашамо према нашој слушкињи као да је члан породице. А ви?

— О, ми напротив, ми смо веома предусретљиви и учтиви према њој!

ПРЕДОМИСЛИЛА СЕ

Госпођа: — Шта сте одлучили, Марице? Хоћете ли да се удајете? Реците ми да благовремено нађем другу девојку.

Служавка: — На, милостиво. Откако сам видела како ви и господин живите, одлучила сам да останем уседелица.

— Дакле, пријатељу, ви хоћете да почнете нов живот кад изиђете из затвора? Имате ли какав посао у изгледу?

— Рећи ћу вам, господине попо, али строго у поверењу. Имам у комбинацији два замка, једну банку и једну јувелирску радњу.

— Слушај, треба ми муж за моју ћерицу. Богат не мора да буде, богата је она. Леп не мора да буде, лепа је она. Образован не мора да буде, образована је она... Али пристојан мора да буде...

— Каже Пера да је његов моторни чамца најбољи на земљи.

— Хм. На земљи може бити, али у води не вреди много.

ЗАМЕНИК

Француски краљ Анри IV именовao је дипломату Басомпјера за свога посланика на двору у Мадриду. Доцније је Басомпјер описао крвљу свој улазак у престоницу Шпаније: »...улазећи у Мадрид ја сам јахао на најмањој мазги на свету.« »То је морало да изгледа много смешно«, рече на то краљ, »највећи магарац на најмањој мазги.«

»То је тачно, али ја сам био заменик Вашег Величанства«, одговори мудро посланик.

ЈОВАН СУНДЕЧИЋ И ЦРНОГОРКА

Међу књижевницима који су долазили на Цетиње Јован Сундечић је уживао највише симпатија. Поред дружења са правим племенским главарима Сундечић је био радо приман и код појединих угледних породица на Цетињу.

Боравећи тако у Црној Гори, Сундечић је упознао и многе лепе младе же-

не. Па и ако сасвим стар он испева једну нежну песму у којој је величао лепоту три најлепше жене на Цетињу.

Песма је имала за тенденцију да прикаже њихову лепоту, једрину и младост, али изнад свега: како је његова старачка спљашност споредна, пошто је код сваког песника увек младо и срце и душа, итд.

Три младе Црногорке одмах су одговориле песнику овим речима:

»Сједи, Ђедо, сједи Јадо, Не може се борба бити без олова и без праха... Сједи Ђедо, сједи Јадо, Нема огња без церових клада

Ни љубави без Јунака младеж.

АНЕМОТЕ

ПАШИЋ И РАТ

Пред саму мобилизацију за рат са Турском 1912 године, наш живаљ на турској граници јако се узнемирио. Да прекрате независност мноштво грађана обраује депутацију, која дође код Пашића за информације.

— Да ли ће заиста бити рат с Турцима? — упиташе они Пашића.

— Па... овај... како да вам кажем, ако пређемо границу — биће рата.

— А хоћемо ли прећи границу? пита даље депутација.

— Па, ако буде рата, прећи ћемо — одговори Пашић.

Тако се депутација врати после информисања без информација.

НОВОСТ

Ових дана изашле су у нашем издању и следеће интересантне књиге:

1. Црвена Рут — — — — —	Дин. 30.—
2. Наташа, Наташа... одговорите — — — — —	" 30.—
3. Маска из »Тамбурена« — — — — —	" 30.—
4. Јевреји као лордови — — — — —	" 40.—
5. Револуција светске владавине — — — — —	" 80.—
6. Увде говори један совјетски адвокат — — — — —	" 15.—
7. Ко управља Америком — — — — —	" 40.—

Све ове књиге, као и ранија чаша издања, можете добити у свакој књижари, или непосредно од нас поштом, возом или лађом — уз лоплату. Захтевајте наш бесплатан каталог књига.

Просветна заједница а. д.

Косовска ул. 39/III. Телефон бр. 25-681.

НЕВОЛИ СВАЂУ КАО ИЛЗЕ ВЕРНЕР

Сусед Илзе Вернер био је један мрзовољан пензионер. Један од обожаваца Илзе Вернер долазио је к њему, да би, макар из далека, могао да чује ње. Стари пензионер му се чудило и није разумео, а за време певања стално је гунђао...

— Ах, када бих била птица, певала је Илза Вернер у својој соби.

— Одмах бих набавио мачку и све би било у реду, гунђао је пензионер као наставак њеној песми.

Штедљива жена

Магда Шнајдер је позната као веома штедљива жена. Често су је пецкали због тога, а и она сама је по који пут правила вицеце на свој рачун.

— Ове нове године, рекла једнога дана у кантини студиа, дала сам мом мужу више новца што може да повнесе...

Сви присутни били су згранути, док је Магда Шнајдер ликовала.

— А смео ли да знамо шта је све ту било, запитали су неки.

Волф Албах Рети, муж Магде Шнајдер, одговорно је са уздицом уместо свје жене:

— Двобло сам две кравате...

— Реци, Душко, откуда ти ово око ока?

— Сећаш ли се оне плавојке о којој си ми говорио да је удовица?

— Да, сећам се.

— Е, ти си се преварио! Њен муж је још жив и здрав!

Лажа и паралажа

— Ја умем тако да имитирам рикање лава да све животиње застрепе кад рикнем.

— Није то ништа. Кад ја кукурекам као петар, онда изађе сунце!

— Оптужени те имате да кажете у своју одбрану?

— А кога би врага могао имати, кад сте ми одузели м нож и револвер.

— Која је животиња највориснија?

— Кокошка.

— Зашто?

— Зато што се она може јести и пре рођења и после смрти.

— Мој тата је столар. А шта ради твој тата?

— Шта му мама нареди.

Народна ривалица

Питао сив оца: Али су мудрији људи те много љуте, али они те много зборе? — Од првих те, синко, Боже сачувај, а са последњим слободно вечерај.

Питао сив оца када је пошао по свијету: Нашто ми треба највише познати? — На страх Божији и на стид људски.

Питао сив оца: Ма што ће ово рећи, бабо, да ме увече болу вратне жиле? — Мање гледај нада се, а више преда се!

Питао сив оца: Живе ли боље образли или безобразни људи? — Образлима је синко чешће празна горбика, а безобразнима вазда пуна.

Питали момци старца: Има ли у вашој азбуци слово „добро“? — Било га је у свакој нашој буквици али већ давно је закопано у косовској гробници.

Питао Приморац Црногорца: Зашто ви не шљете вашу ћецу по мору као ми нашу? — Бисмо да није ваша локва тако мека и да није море невјерно поље.

Питали удовца: Кад ћеш се опет женити? — Лицица се само једном у гвожђе хвата.

Питала мајка шћер: Јели ти се жао у данашњи дош одвојити са сватовима од рода? — Жао, то се зна, али се за ову кућу нијесам ни родила.

Краљевић Марко питао Патријарха и дванаест владика на дан свога крсног имена: Можете ли ми рећи кад ћу умријети? — Ти, синко, не умреш до год устраје крста од три прста.

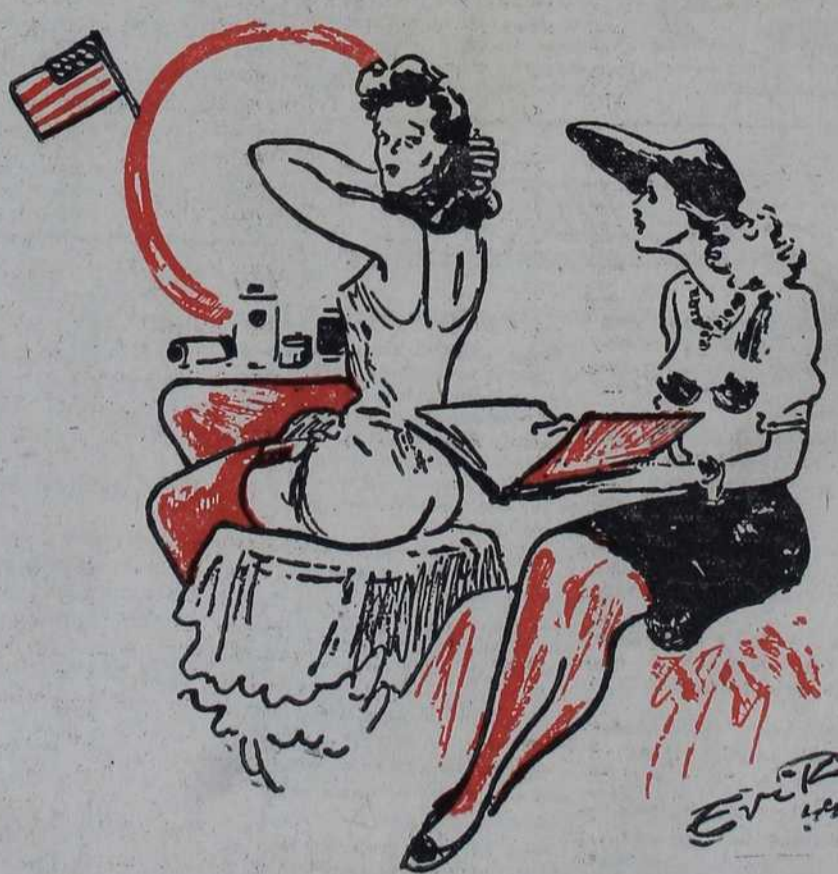
Као од мајке рођен

Неког човека болели зуби већ дуже времена, и тако дан по дан, а зуб по зуб, па их све до једног погуби. Једном га сретне његов пријатељ с којим се није већ одавно видео. По здравље се и упитају за здравље, док ће пријатељ: — А како ти се зубима? — Одлично, као од мајке рођен! — одговори кретајући дан по дан, а зуб по зуби.

— Погледај Ђокице ову слику. Ко је Адам, а ко је Ева?

— Како могу да знам, кад нису одевени!

Пребринула бригу

— Мој Цинг налази се на маршу за Рим.
— О, честитам — а кад је те заробљен.

Рекла Кавала

СОСА И МОЦА
Разболео се Моца, а нешто после тога поче и коња да му куња. Соса отрча у варош и нађе лекара и ветеринара. И они преписаше два лека. Један за Моцу, а други за коња.

Отишла Соса у апотеку, причекала док је апотекар направио медицину и онда му рекла:

— Будите пажљиви и не...

НАША ПОЧИТА

Нади Поповић — Панчево. — Чудите се за малог Јовицу како је полагао испите када не зна да чита и пише, а не чудите се толикима који свршише и докторате а не умеју ни да говоре.

Јосипу Смодлаки: Срби су теоб још пре двадесет година назвали «Стодлаке», а сад си показао да нису огрешили душу.

Кафанском стратегу: Или се не разумеш или те бије баксуз али ево га и април а твоји Енглези им да мајку.

Станоју Симићу: Увек се брате погрешно оперделиш зато отава политику паметијима.

Секули: Ти и Свага обелисте образ ко сарака чело. Али од попа и беседа. Једном бившем политичару: Када је требало трговати са Јеврејима био си први а када треба нешто урадити а народ ти си последњи.

Рачуници: Ко много рачуна тај мора да погрешни а ти си увек погрешно рачунао па зашто се сада ишчуђаваш.

Бившем богослову: Када си трева да идеш у цркву онда си Богу окренуо леђа а сада када је теби горко ти би хтео да ти Бог помогне.

Она: — Још једном понови све то, и ја ћу скочити кроз прозор!

Он: — Хајмо на горњи спрат: тамо ћу ти све поновити.

— Је ли то ваше писмо добар чувар?

— Одличан! Чим чујем ноћу нешто сумњиво, само га пробудим, и оно одмах лаје као лудо.

Срећним отац обрађе се бебици:

— Је ли дечко?

— Јесте, онај у средини.

— Господине докторе, се сећам се сада много боље, али са дисањем иде још доста тешко.

— Добро, гледаћемо да м то престане.

— Зашто госпа Перса не купује више ствари код нешег бакалина?

— Он ју је узвредио. Казао јој је да му је она најстарија муштерија.

У недоумици

— Шта, ви замишљате, господине? Мислите, ваљда, да сам потпуни идиот?

— Не знам, господине директоре. Тек сам два дана код вас у служби.

Један марвански трговац послао је овакав телеграм својој жени:

— Данашњи воз није при мио волове, долазим сутра.

— Што храниш?

— Рањен сам на двобоју.

— С ким си се тукао?

— Ни с ким, био сам само сведок.

Нашао будалу

Пожали се комшија своје најближем суседу да га боли глава, на што му овај рече:

— Знаш шта, леги мој комшија, да ме послушаш за овај савет и локв који ће ти помоћи.

— Хоћу, та било, само говори вели му болесник.

— Е, а ти иди, провучи се кроз ову живицу и глава ће ти зацало одмах проћи.

Комшија послуша и цео се испара и изгребе, док се провукао кроз живицу.

— Но, јели ти прошла глава? пита га комшија.

— Није, валм болесник сва крва.

— То је немогуће. Кад си ти прошао, морала ти је и глава проћи, није ваљда остала на оној страни!

рече му комшија и побежа.

— Ах, госпођице, како имате лепе, мале, слатке ружице!

— Ласкавче један!

— Кад зевате морате обема да покријете уста!

Пријатељ једне глумице прекореза је што на позорницу излази с накитом који вреди преко 100.000 динара.

— Радите ково и друге, ставите лажан накит... Публика то неће приметити...

— Знам, други мој, али би лажан накит морала да купим.

ТЕТКА РОЖА одговара

Стојанки: Када ти Бог већ доо бркове недај нико ме пелцер већ у пролеће посади браду, то је данас у моди.

Този: Школа и љубав не иду заједно. Или мани школу или девојке.

Деле: Не треба да будеш леп када имаш брашно и маст. Дај овакав оглас: «Тражим љубав, нудим брашно».

Нели: Најбоље је узети сок од лимуна и њиме намазати руке а кору истругати у милахрот или киселу штрудлу.

Љубици: У пролеће се буди природа и — љубав! Али пролеће је променљиво а јехтичава љубави умиру.

Селени: Води га у Топчидер да берете љубичице па вко и тамо ћути та да знај да му је суђено да буде папучар.

Итајм: Ако се мужу стаяно пребације да му је жена донала мираз, њему се смучи па загребе уз баграв!